

ERFZONDE HET OPZETTELIJKE MANKEMENT

De mens wordt niet vanzelf tot mens – anderen en hijzelf zijn erbij noodzakelijk. Hij is slechts mens in aanleg. Bahá'u'lláh openbaart dat die aanleg de bekroning inhoudt van de gehele schepping. Niets onder God staat hoger dan de mens. Onder al wat bestaat kan alleen de mens van de baan afwijken die hem is toegedacht. Niets en niemand anders bezit die innerlijke bewegingsvrijheid. De mens moet kunnen kiezen om mens te kunnen zijn. Daarom is er niets misgegaan in de Tuin van Eden.

In ieder hart zijn juwelen verborgen die tijdens het leven gedolven kunnen worden. Ieder mens is rijk geschapen, uit goddelijke liefde om zichzelf. Hij kan zijn rang waarmaken of verkwanselen. Innerlijke keuzevrijheid onderscheidt hem van het dier. Zijn geest, het wezen van het individu, is onvergankelijk is. De jongste openbaring van God ontkent de leerstelling van de erfzonde die inhoudt dat de ziel met het lichaam sterft indien er geen christelijke doop heeft plaatsgevonden.

De achtergrond van het dogma van de erfzonde is de *Zondeval van Adam en Eva* die beschreven wordt in het boek *Genesis* van de Bijbel. Zij overtreden het enige gebod dat ze verteld is en proeven de vrucht die hangt aan de twijgen van de Boom van kennis van goed en kwaad. Dat kost hen en hun nakomelingen – de mensheid – de onvoorwaardelijke onsterfelijkheid, aldus de typisch christelijke interpretatie van het oorspronkelijk joodse scheppingsverhaal.

Op basis van de *Zondeval*, een prediking van de Apostel Johannes; een zinsnede in de Openbaring en brieven van Paulus aan de christenen in het huidige Turkije hebben de denkers en beslissers van de Kerk de *verzoeningsleer* ontwikkeld. Het proces heeft meer dan duizend jaar geduurd – van Augustinus van Hippo (354-430) tot het Concilie van Triente (1546).¹

¹ Volgens het Nieuwe Testament zei Johannes (1 Joh 1.7): “Maar gaan we onze weg in het licht, zoals hijzelf in het licht is, dan zijn we met elkaar verbonden en reinigt het bloed van Jezus, zijn Zoon, ons van alle zonde.” In de Openbaring (1.5) staat: “Aan hem die ons liefheeft en ons van onze zonden heeft bevrijd door zijn bloed

Terwijl *peccatum originale originatum* – de oerzonde – volgens Rome met de doop verdwijnt, ligt die zaak voor Calvijn en Luther moeilijker: God bepaalt volgens hen vooraf aan de geboorte wie zalig wordt en wie niet, en met die onzekerheid moet de mens leren leven. Calvijn noemde die *predestinatie* een *decretum horribile*, een “huiveringwekkend besluit”. Slechts Gods genade schonk gelukzaligheid. Uiteindelijk trekken meer en meer mensen de theologische constructies rond de *erfzonde* in twijfel.

De dominicaan J.P.M. van der Ploeg († 1994) vond het hoogst verontrustend dat de leer van de erfzonde “tegenwoordig ook binnen de Kerk wordt betwist”. In het ‘Katholiek Maandblad’ licht hij toe waarom dit onverantwoord is: “De leer van de erfzonde is met die van de verlossing nauw verbonden”. Dat is voornamelijk door Augustinus (354-430) bedacht, en het *Concilie van Trente* (1545-1563) heeft daar “onfeilbaar leergezag” van gemaakt. Van der Ploeg: “De Kerk kan er dus niet op terugkomen zonder zichzelf te verloochenen. Zou zij zich vergist hebben, dan zou zij niet ‘Moeder en Leermeesteres’ van de geopenbaarde waarheid zijn.”²

In de Bahá’í-leer zijn *Adam en Eva* generieke benamingen voor de hemelse geest en de menselijke ziel in elke persoon. Bovendien is *Adam* voor bahá’ís de mythisch eerste mens die God manifesteerde. In hem was de mens innerlijk boven het peil van het dier opgestegen. De natuur, met de daarbij behorende lusten en driften, blijft de mens weliswaar constant omlaag trekken; maar daar moet de mens zich juist geestelijk tegen verzetten. - Bahá’u’lláh spreekt in dat opzicht een machtwoord:

*O ZOON VAN GEEST! Ik schiep u rijk, waarom maakt gij u arm? Edel vormde Ik u, waarom vernedert gij u? Uit het wezen van kennis gaf Ik u aanschijn, waarom zoekt gij verlichting bij iemand anders dan Mij? Uit de klei der liefde kneedde Ik u, waarom houdt gij u met een ander bezig? Richt uw blik op uzelf, opdat gij Mij bestendig in u vindt, krachtig, machtig en bij-zich-bestaand.*³

Doordat de mens zowel vrij als onvolmaakt is, verloopt zijn leven met vallen en opstaan. Zijn neiging om te vallen behoort tot de natuur waaruit hij voortkomt. De

komt de eer toe en de macht, tot in eeuwigheid.” Paulus vat samen (Ef 1.7): “In hem zijn wij door zijn bloed verlost en zijn onze zonden vergeven...”

² Het bestaan van de erfzonde, Prof. Mag. Dr. J.P.M. van der Ploeg O.P.- Katholiek Maandblad – November 1989 - <http://www.ecclesiadei.nl/docs/ploeg0027.html> - http://www.piercedhearts.org/purity_heart_morality/original_sin_lee.htm

³ Bahá’u’lláh, Verborgene Woorden

mens kan de aantrekkingskracht van de aarde fysiek overwinnen door te vliegen. Dat geldt ook voor zijn hart. God is daarbij *de Helper, de Immervergevende* “die de tekortkomingen der mensen niet telt”.⁴ GCV

Over de idee van de *erfzonde*
door ‘Abdu’l-Bahá

*De uitleg van de erfzonde is onredelijk en uitgesproken verkeerd, want het betekent dat alle mensen, zelfs de Profeten en de Boodschappers van God zware zondaars zouden zijn geweest, zonder enige zonde of fout te hebben begaan. Alleen door Adam en Eva zouden alle mensen tot de dag van het offer van Christus onder pijnlijke folteringen in de hel hebben gezeten. Hoe verre staat dit van de rechtvaardigheid van God! Als Adam een zondaar was, wat is dan de zonde van Abraham geweest? Wat hebben Izaäk en Jozef misdaan? Waaraan is Mozes schuldig?*⁵

⁴ Gebed van ‘Abdu’l-Bahá voor de eenwording van de mensheid. Bahá’í Gebeden, ISBN 90-70765-31-4

⁵ Vrije vertaling uit ‘Some Answered Questions’ van ‘Abdu’l-Bahá. – Meer over ‘Adam en Eva’ in hoofdstuk XXX van “Beantwoorde Vragen”, Nederlandse uitgave van 1982.